

Надія ГУМЕНЮК

Янгол у сірому

Роман

УДК 82-31
ББК 84-44
Г93

Гуменюк Н.

Г93 Янгол у сіромі: роман / Н. Гуменюк. — Тернопіль : Богдан, 2012. — 296 с. —

ISBN 978-966-10-2620-8

У кожній з новел, які складають архітектоніку роману Надії Гуменюк «Янгол у сіромі», — окрема людська доля, що використовується або занепадає у нестримному крутежі історії. Але всі вони зав'язуються у тугий сюжетний вузол навколо криниці, що колись стояла на хуторі, а тепер опинилася у «царському» селі. Пам'ять води невмируша, а час робить над нею нове коло...

Ніщо не минає безслідно, все має своє продовження. Такий лейтмотив роману — сучасної варіації біблійної притчі про Авеля і Каїна.

УДК 82-31
ББК 84-44

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора та видавництва.

ISBN 978-966-10-2620-8

© Видавництво «Навчальна книга — Богдан»,
майнові права, 2012

Криниця

(Замість прологу)

Крик пронизав його, мов куля навиліт.
— Не підхо-о-о-одь!!!

Чоловік зірвався, виштовхнув з горла клубок густої задухи, опустив з ліжка важкі набряклі ноги, намацав пальцями капці. Виборсувався зі сну, як потопельник із водяного крутежу. Ще раз хапнув ротом повітря і на решті таки випірнув на поверхню. Ніч — хоч в око стрель. А над нею — вселенська тиша. І тільки десь в лабіринтах його схарапудженого мозку продовжує битися оте надривне і застережливе: «Не підхо-о-о-одь!!!»

Колись той крик будив його мало не щоначі. Потім він навчився, як не чути його:

Всі неїні шмотки можна в одну валізку засунути. От тільки комп'ютер... Його нема. Анжелка на ньому свої дизайнерські штучки робила.

— Викликала міліцію?

— Ти що, чувак, з дуба впав? Яку міліцію? Міліція покличе хазяйку. А я ж їй навіть не казала, що впустила в її дачну халупу Анжелу. Ми домовились ділити квартплату на двох. А якби хазяйка дізналася, то вона б і з Анжелки злупила стільки, як з мене. Вона ж зажерлива, мов крокодилиця. Ми хотіли її перехитрити. А тепер... Що мені робити? Вони ж знов можуть прийти. Мабуть, та вітрогонка щось натворила. То хай і розгрібає все сама. Ну зізнайся, де ти її заховав! Зізнайся, Немо!

Мене ніби струмом пройняло.

— То її й досі не було?!

— О, говорили-балакали, потім сіли й заплакали!.. А чого б я оце телефонувала, якби вона була? А може, ти... того... проведеш журналістське розслідування?

— Що?!

— Журналісти часом проводять своє розслідування. Тіпа трохи нишпорками стають і докопуються, що та як. Я в кіно бачила. От і подумала: а може, Анжела для того й дала твій номер, що ти...?

— Хм...

— І чого б ото я хмикала? Кудись же вона здиміла.

— В чиюсь гарячу постельку. І так у ній, бідолашна, горить, що й справді дим іде.

— А мобілка чого мовчить? Ні, щось тут не так. Якась Анжелка ніби неприкаяна була останнім часом — якась чи то пригальмована, чи стривожена. Я навіть подумала, чи не обкурилась вона часом чимось? Ця їхня богема... Я її недавно бачила серед таких розцяцькованих, як папуаси, ще й з кулками в носі, що мені б встидно було з ними за один стіл сідати. Та ви, журналісти, знаєте, — самі не далеко від них втекли.

— Який прогрес! Ти вже кажеш «журналісти», а не «писаки». Ну-ну... Але розслідуванням займатися я все одно не буду. Кожен має робити своє. Ферштейн? Правда, є в мене один знайомий чувак, трохи, як ти кажеш, нишпорка. То за якою адресою ваша, чи то пак тимчасово ваша дача розміщена? Василівська, сім. Так... Записано. Якщо мій знайомий погодиться, то за кілька днів ти все будеш знати. І моя тобі добра порада: прикуси свого наперченного язичка — в твоїх же інтересах!

— Мовчу! Як риба! — пообіцяла вона.

доріжці з рожевого базальту, але таки дошкандибав до хвіртки, натиснув на кнопку справа, з усієї сили штовхнув ящера. Хвіртка розчахнулася, пропустила його велике брезкле тіло, а тоді з розгону вдарилась об мур, шугонула назад і з виляском зачинилася — ніби ящір у чорному мереживі художньої ковки клацнув залізною пащекою.

Страх жене Калісія слідом за Жоржиком. Я відчуваю гидотний сморід того страху. А Жорж уже ступає у двір через дорогу. З будинку виходить Авдій, прощує йому назустріч, налягаючи на протез. У вікні тільки на секунду сяйнули зелені дівочі очі. Але Жорж побачив їх. Здригнувся, сіпнув головою, обминув Авдія, біжить до будинку, до Анжели, нервово поправляє щось під піджаком, на паску. Авдій залишається біля дороги, на яку вже вичалапав Калісій.

Вони стоять біля огорожі. По той бік — високий, сивий, жилавий, наче гірський барс, з глибоким рубцем, що тягнеться від чола над лівим оком до скроні, з гострим, наче різьбленим з каменю, профілем і трохи випнутим вперед, впертим підборіддям. По цей бік — такий же високий і сивий, з таким же підборіддям, але брезклий і важкий, в окулярах з черепаховою оправою, з ядухою, що

зі свистом гонить повітря його розбухлим тілом. Стоять і мовчать.

Жорж уже виходить з будинку. Руки за спиною, голова опущена. Таким Калісій ще не бачив свого сина. Немолоки так ніколи не ходили! Хтось штовхає Жоржа в плечі. Калісій хапається за груди.

Дорогою, розриваючи пласт осіннього туману і голосно завиваючи, мчить автівка з блакитними блимавками. Різко гальмує біля воріт. Жорж проходить мимо батька, не сказавши й слова, нахиляє голову, на мить різко повертає її, «Ну й й сука ж ти, Вітьок!» — кидає комусь зі злістю і зникає в машині.

Ядуха все голосніше бухкає в Калісієвих грудях, тіло аж ходором ходить, як ковальський міх. Він дивиться на свій будинок за муrom, на хвіртку, що зачинилася і тепер крізь неї навіть мишка не пролізе. Чорний ящір показує йому язика з роззявленої пащеки, наче дражниться.

— Краще б мене забрали, — дихтить Калісій. — Краще б мене... ще тоді...

Передзимовий холод пробирається під плащ, накинутий просто на піжаму. Йому хочеться впасти і дерти нігтями землю, дерти, поки вона не сховає його і не висмокче, не вибере з нього цю нестерпну дихавку. Він обertaється до чужого двору.

— Чого ти дивишся? — кричить до чоловіка, наче з каменю витесаного. — Чого ти на мене так дивишся?!

Той схиляє голову до лівого плеча, як робив це колись, коли вони ще були братами.

— Від ночі день, як олень, утікає.

Кричать услід модринові гаї...

Усе міняється й нічого не минає.

Все на круги вертається свої.

— Ну чого, чого ти від мене хочеш?! — знову кричить Калісій.

— Хочу, щоб ти взувся, бо капці вже геть промокли. У свій будинок все одно не втрапиш, електронна відмикачка з сином твоїм поїхала. То, може, зайдеш...

Калісій з тугою дивиться на своє гніздо, на зачинені ворота і хвіртку. Тільки тепер помічає, як осіння мжичка обплутує його велике тіло сірими липкими пасмами, як туман з його посинілих босих ніг скочується холодними краплями у шкіряні капці. Але він не відважується йти за цим чоловіком, якого колись, давно-давно, ще в іншому житті, називав братом.

Вони стоять по два боки огорожі і мовчать. Ящір із хвіртки навпроти шкірить зуби, показує язик і чекає.

ЗМІСТ

Криниця	3
Розділ I. Зимопис Авеля	7
Розділ II. Янгол у сірому	80
Розділ III. Гніздо ящера	151
Розділ IV. Пастка для попелюшки	241
Розділ V. Пам'ять води	281

Літературно-художнє видання

ГУМЕНЮК Надія Павлівна

ЯНГОЛ У СІРОМУ

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ірина Дем'янова*

Обкладинка *Ростислава Крамара*

Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 29.11.2012. Формат 70×92/32.

Папір офсетний. Гарнітура Galleon. Умовн. друк. арк. 11.

Умовн. фарбо-відб. 11.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан»

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців

ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга — Богдан,

прос. С. Бандери, 34а, м.Тернопіль, 46002

тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66

office@bohdan-books.com   *www.bohdan-books.com*